

Vergaderd zijn tot de Naam van de Heer Jezus

Zoals iedere aandachtige lezer zal opmerken, wordt de Heer Jezus in het Evangelie naar Mattheus voorgesteld als de Koning Die tot Zijn volk Israël komt om Zijn koninkrijk op te richten. In het geslachtsregister wordt de nadruk gelegd op de afstamming van David de koning en in hf. 2 vinden we de hulding van de Koning door de wijzen uit het Oosten.

Het koninkrijk wordt hier het koninkrijk der hemelen genoemd, omdat het - hoewel op aarde - door hemelse beginselen bestuurd zou worden.

In hf. 4:17-25 vinden we de machtige prediking van de Heer. Waar grote scharen Hem dan volgen als gevolg van Zijn wonderdaden, geeft de Heer in de bergrede (hf. 5-7) de grondwet, de beginselen van het koninkrijk, of juister gezegd: het karakter van hen die er deel aan zouden hebben. Die beginselen waren echter in strijd met de hoogmoedige gedachten van de Joden. Daarom vinden we in de hf. 8 t/m 12 Zijn verwerping door het volk.

Dan vinden we in hf. 13 het nieuwe karakter van het koninkrijk: een rijk waar de Koning afwezig is, waar onkruid tussen de tarwe wordt gezaaid en het meel geheel doorzuurd wordt door het zuurdeeg (vergelijk 1 Kor. 5:6-8), maar dat niet beperkt is tot de Joden alleen: de akker is de wereld.

In hoofdstuk 16 vinden we het geheel nieuwe dat komen zal: de Gemeente die door Christus gebouwd zal worden. Dit is een belangrijk punt. Petrus beleed de Heer niet alleen als de Zoon van God, maar als de Zoon van de levende God, van Hem in Wie het leven en de levengevende macht is. Christus, Die de dood overwon bij Zijn opstanding, waardoor bewezen is dat Hij Gods Zoon is in kracht (Rom. 1:4), bouwt de Gemeente van de levende God (1 Tim. 3:15) en wel op Zichzelf als de Zoon van de levende God. Hierdoor wordt een geheel nieuwe toestand ingevoerd. Het is niet zo dat Israël voorgoed verworpen is. Hoofdstuk 17 laat zien dat de Zoon des mensen eens Zijn koninkrijk in heerlijkheid zal oprichten. Maar voorlopig heeft de Gemeente de plaats van Israël als het getuigenis van God op aarde ingenomen.

In hoofdstuk 18 vinden we dit nader ontwikkeld. De beslissing over tuchtzaken berust niet meer bij de synagoge (Joh. 9:22,34), maar bij de Gemeente. En het gezag van de Gemeente berust op het feit dat zij vergaderd is tot de Naam van de Heer Jezus en Hijzelf dan in haar midden is (Matth. 18:20). Het is duidelijk dat de Heer hier spreekt over de tijd na Zijn hemelvaart. Toen Hij op aarde was, besliste Hij over alle vragen. We hebben in hf. 16 ook gezien dat de Gemeente nog niet bestond, maar gebouwd zou worden. Zowel 1 Kor. 12:13 als andere Schriftplaatsen leren ons dat de Heer op de Pinksterdag (Hand. 2) begonnen is Zijn Gemeente te bouwen.

Mattheüs 18:20 is de enige plaats in het Nieuwe Testament waar de Heer belooft in het midden van de Zijnen te zijn. Wel heeft Hij herhaaldelijk toegezegd bij iedere gelovige te zijn. Maar dat is iets heel anders. Hij wil hier als één van hen in hun midden zijn, zoals Hij profetisch in Psalm 22:23 heeft gezegd: 'In het midden van de Gemeente zal Ik U prijzen'. Daarom wordt hier ook als voorwaarde voor Zijn aanwezigheid gesteld, dat zij tot Zijn Naam vergaderd zijn. Hij belooft aan Zijn discipelen die als Gemeente samenkomen, dat Hij in hun midden zal zijn als ze tot Zijn Naam vergaderd zijn.

Waar deze tekst dikwijls verkeerd gebruikt wordt, zal het goed zijn de juistheid van het bovenstaande aan te tonen. We moeten daarbij in het oog houden dat we de betekenis van een tekst

alleen kunnen begrijpen als we deze lezen in het verband waarin hij voorkomt. Een uit zijn verband gerukte tekst bewijst niets. Daarmee zou men alles kunnen 'bewijzen?' wat men maar wil; en helaas gebeurt dat ook veel.

De Heer geeft in het hele hoofdstuk 18 aanwijzingen hoe we in een geest van ootmoed en genade hebben te handelen. Vanaf vers 15 past Hij dat toe op het geval dat een broeder tegen mij zondigt. Maar wat moet ik doen als mijn optreden in genade geen gunstig gevolg heeft? Er is een instantie waartoe ik me kan wenden. De Gemeente die door de Heer Jezus Zelf op Zichzelf gebouwd wordt, heeft de bevoegdheid om beslissingen te nemen over alle broederkwesties. Als zij op aarde een beslissing neemt, bindt of ontbindt, dan wordt dit door de hemel erkend. Als zij op aarde in afhankelijkheid en in genade handelt, zal de Vader in de hemel haar geven wat ze vraagt. Opdat het voor de discipelen duidelijk zou zijn waarop dit gezag berust, voegt de Heer er aan toe: 'Want waar twee of drie vergaderd zijn tot Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen'. Als de Gemeente tot de Naam van de Heer Jezus vergaderd is, is Hij in haar midden en zijn haar beslissingen met Zijn gezag bekleed (zie 1 Kor. 5:4-5).

Als dus twee of meer gelovigen die op verschillende plaatsen wonen, afspreken op een bepaald uur voor een bepaalde zaak te bidden, kan Matth. 18:19 daarop niet worden toegepast. Zeker zal God, Die het gebed van iedere gelovige hoort, ook hen horen! Maar dat heeft met dit vers niets te maken. En als twee of meer gelovigen bijeenkomen met een geestelijk doel, al is het eredienst, bediening van het Woord, bidstond, of welk ander karakter de samenkomst ook heeft, dan is dat zonder meer nog niet een vergaderd zijn waar de Heer Jezus in het midden is. Daarvoor is nodig dat de gemeente vergaderd is tot de Naam van de Heer Jezus. Alleen daaraan geeft de Heer de belofte dat Hij in het midden van hen wil zijn.

We vinden dus twee voorwaarden:

- a. Dat de Gemeente samenkomt. In vers 17 staat niet 'een' maar 'de' Gemeente. Ook hoofdstuk 16 spreekt van de Gemeente. Er is maar één Gemeente, de Gemeente van de levende God (1 Tim. 3:15). De gelovigen die in een bepaalde plaats wonen, zijn de uitdrukking van die ene Gemeente, ja zij zijn voor mij de Gemeente. Daarom schrijft de apostel Paulus aan 'de Gemeente van de Thessaloniërs', aan 'de Gemeente van God die te Korinthe is', enz. De Schrift kent geen twee of meer Gemeenten. Er is maar één lichaam van Christus. Daarom is een absolute voorwaarde voor het aanwezig zijn van de Heer Jezus in het midden van de twee of drie, dat ze op de grondslag van die ene Gemeente samenkomen. Misschien komen niet allen die tot de Gemeente behoren. Sommigen kunnen ziek of zwak zijn of om andere redenen verhinderd zijn om te komen. Velen kunnen wegblijven om zich op een andere grond dan de ene Gemeente te vergaderen: ze vinden die grondslag te ruim en stellen naast het behoren tot die ene Gemeente andere voorwaarden. Maar die twee of drie zijn samen op de plaats waar alle gelovigen behoren te zijn. En al is hun hart bedroefd 'dat weinigen verschenen', hun geloofsoog ziet allen bijeen als leden van het éne lichaam van Christus. Ze zijn als de Gemeente vergaderd.
- b. De tweede voorwaarde is dat ze tot de Naam van de Heer Jezus vergaderd zijn. Zijn Naam moet het enige middelpunt zijn, het enige wat hen kenmerkt. Ze zijn tot die Naam vergaderd. Die Naam is de gastheer. Maar dat betekent dat alles door die Naam geregeld wordt. En dat dus niet zij die vergaderd zijn vaststellen hoe het verloop van de samenkomst zal zijn, welke samenkomsten er zullen zijn, hoe de dienst uitgeoefend zal worden, kortom hoe alles wat in verband staat met de samenkomsten geregeld zal worden. De Heer Jezus zal alles regelen en de twee of drie die tot de Naam van de Heer Jezus verga-

derd zijn, zullen niets anders doen dan zeggen: 'Heer wat wilt U dat wij doen zullen?'. Ze zullen Zijn Woord nauwkeurig onderzoeken en zonder eigen gedachten en zonder kritiek Zijn 'inzettingen en rechten' (Deut. 12:1) zoeken te verwerkelijken.

Wanneer gelovigen zó bijeen zijn, al zijn het er maar twee of drie, dan zijn ze tot de Naam van de Heer Jezus vergaderd en is Hij in hun midden. Wat een gezegende plaats en wat een voorrecht om zó de gasten van de Heer Jezus te zijn! Maar ook, wat een verantwoordelijkheid voor elke gelovige wat hij doet: Of deze plaats bij de Heer Jezus innemen, of een andere plaats die hij zelf kan uitzoeken, maar waar de Heer Jezus niet in het midden van de Zijnen is.

Herinnert Matth. 18:20 ons niet onmiddellijk aan 'de plaats die de HEERE uw God verkiezen zal om Zijn Naam aldaar te stellen en te doen wonen (Deut. 12:5,11,21)'? Ook hier vinden we als plaats van samenkomst 'de Naam'. De Zoon van de levende God, Die dode zondaren tot Petrusen (= stenen) maakt en daarmee Zijn Gemeente bouwt (Matth. 16:18; 1 Petr. 2:4, 5) wil dat Zijn Gemeente in (juister 'tot') Zijn Naam samenkomt en verbindt Zijn aanwezigheid daaraan. Ook hier hebben wij weer één plaats van samenkomst voor allen die de Heer Jezus toebehoren.

H.L. Heijkoop